

416.VII . DAGS FÖR TUPPENS GALANDE.

Han stängde de tunga dörrarna och drog upp en näsduk ur bröstfickan .
Den rena vita näsduken stoppade hans önskan att torka näsan,
och han lade tillbaka den med en öm tanke på sin fru.

Den första officiella dagen ville han börja med en personlig bön.
Inandades den speciella doften av kyrkan, gick han raka vägen till altaret.
Efter att ha tittat runt kände han plöstligt en överväldigande, konstig lust
att be i predikstolen.På strålände humör klättrade han uppför trappan
och satte sig ner.Hela kyrkan låg framför ögonen.
Den nya hittills obekanta känslan fyllde hans bröst .

Han flämtade.

"Det är det!",fromma tankar överväldigade honom ,
"Behövs det verkligen så lite!?"

Förlägen slöt han ögonen och tänkte med stor iver på innehållet i bönerna.
Absolut tystnad kom in i hans sinne.Då hördes plötsligt röster.
Greiner höjde ögonlocken och kröp ihop oförklarligt abrupt.
Rösterna diskuterade något hetsigt.En av dem verkade lite bekant, gav order.
Nyfikenheten drev Greiner.Han gled ner från predikstolen.Hjärtat slog så hårt
att hans hjärtslag dämpade bullret av röster.I hans ögon
brann en stark önskan att få veta.Han insåg hur han borde agera.
Hans nyfikna näsa lutade sig försiktigt ut, ganska lite, lite.

Kyrkoherden gick framåt och två främlingar följde efter honom.
Den knästående, svettige Greiner väntade tålmodigt på upplösningen.
Snart kom han tillbaka och gick med skyndsamma steg mot altaret .
Greiners blick fästes på honom.Snart försvann den gänglige figuren
bakom det.
Greiner gick ner och huvudstupa rusade han efter honom.Bakom altaret fanns ingen.Han blev förvirrad.

"Jag såg tydligt hur han svängde !",sade han.

Han sprang runt och stannade bakom det igen.
Med ett ifrågasättande ansikte undersökte han baksidan av altaret.

"Det är hallucinationer ..kanske..därför att jag tillfälligt kände mig överlägsen
när jag satt i predikstolen!?", i misstro frågade han sig själv men samtidigt dök

ovanliga tankar upp i huvudet en efter en ,
"Vilka konstiga saker som kan hända ..om om
Oh! Så yr jag är ... av alla uppviglande tankar ...!"

Han drog handen över ansiktet, som för att ta bort något
gick sedan snabbt till framsidan av ekaltaruppsatsen.
Han lutade sig fram .

"Idag jag lärde ...nej , upptäckte i mig ...vissa ofullkomligheter ...!"

Han vacklade från dessa argument.Skyndande tog han ljuset
och tände den framför Kristi korsfästelse.

f.f

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lollitta med Poeter.se id #44061 innehar upphovsrätten